

3317 2den Beh. af Finantslovf. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 3318

han, at Søforterne vare en Afgrund, hvort vi det ene Aar efter det andet kunde nedkaste større og større Summer, uden nogen-
 finde at have Haab om at se denne Afgrund opfyldt. Dette Sidste tror jeg ingenlunde er Tilfældet, thi der vil være naturligt Grændse for de Summer, som ville blive forlangte til Søforternes Forstærkning; man vil i Løbet af et kortere Aaremaal kunne naa at sætte disse Søforter i en saadan Stand, at de kunne opfylde alle billige Fordringer. Naar det ærede Medlem behreidede de Mænd, som stode i Spidsen for Søforternes Anlæg, at de havde været lidet forsynlige, forekommer det mig, at han derved udslyngede en Bestyldning, som var i høj Grad uretfærdig, thi da Søforterne bleve anlagte, kunde man ikke forudse de store Forbedringer og Fremmskridt, som de senere Aar have frembragt paa Artilleriets Omraade. Det var naturligt, at man dengang tog Hensyn til det Skyts, som da kunde komme til Anvendelse imod Søforterne, og derved de Mænd, der fremsatte Forslag om deres Anlæg og Indretning, vare fremkomne med Fordringer om Anlæg, som i Modstands-
 evne langt overstrede det Skyts, der kunde anvendes imod dem, og som selvfølgelig vilde medføre betydelig yderligere Bekostninger, vilde dette vistnok, og med Grund, have mødt stærk Modstand. Man kan nu spørge: Hvem sikker os for, at Ingen kan opfinde endnu flere Forbedringer, endnu større Fremmskridt paa Artilleriets Omraade, og sfer det, ere de Penge, vi nu anvende, for en Del bortkastede. Dette er vel ikke umuligt, men den menneskelige Opfindelsesevne finder dog paa ethvert Omraade sine Grændser, og det er naturligt og sandsynligt, at den ogsaa finder det paa Artilleriets Omraade. Vil man af den Grund bortskyde alle Fordringer om Forbedringer ved Søforterne, skal man gaa Skridtet helt ind, idet man foreslaar at nedlægge Søforterne og at bringe dem i en saadan Tilstand, at det ikke skal have Udseende af, at Kjøbenhavn er befæstet og kan forsvares imod Søen; men vil man ikke det,

skal man opfylde de rimelige og billige Fordringer, der fra Regjeringens Side stilles til den bevilgende Magt, grundede paa Beregninger, der ere støttede til Forholdene, saaledes som de for Diebliffet ere, og som de efter al Sandsynlighed i Fremtiden ville kunne udvikle sig. — I Anledning af det Endringsforslag, der er stillet af et æret Mindretal af Udvalget om Bevillingen til en forøget Geværanskaffelse, udtalte det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, at det havde været ønskeligt, om Regjeringen havde havt et aabent Die for, hvad der behøvedes til Landets Forsvar. Jeg tror, at det ærede Medlem kunde have undladt at fremsætte denne Behreidelse imod Regjeringen og den paagjældende Minister, naar han havde gjenkaldt i sin Erindring, hvad jeg udtalte i Mødet igaar Eftermiddags. Jeg fremhævede da, at den tidligere Rigsminister to Gange for Rigsdagen havde udtalt Nødvendigheden af en Geværanskaffelse; jeg udtalte, at den samme Nødvendighed havde staaet for mig, men at Grunden til, at jeg ikke var fremkommen med noget Forlangende derom iaar, var den, at jeg ønskede at stille saa lidt vidtgaaende Fordringer til den bevilgende Myndighed som muligt. Jeg ønskede kun at stille Fordringer, som jeg kunde haabe vilde blive opfyldte fra Rigsdagens Side, og dernæst antog jeg, at Søforternes Bestyning maatte anses for at være fuldt saa paatrængende nødvendig som Anskaffelsen af disse Geværer; men det er fuldkommen sikkert, at Regjeringens Opmærksomhed har været henvendt paa dette Punkt, og at den har havt Die derfor. I Overensstemmelse dermed udtalte jeg mig ogsaa igaar ligeoverfor det af det ærede Mindretal i Udvalget stillede Forslag. — Et andet Punkt i den foreliggende Udvalgsbetænkning, som idag har været Gjenstand for Dmættale fra flere Sider, er Endringsforslaget under Nr. 3, der angaar Forstærkningens Indkaldelse. Nogle ærede Medlemmer have udtalt sig for Forstærkningens Indkaldelse, og andre have med megen Styrke udtalt sig imod